

sistentment, de penúria econòmica. Quin sentit té que uns homes eminents segueixin capficats a utilitzar l'amenaça atòmica com a factor d'equilibri entre blocs. No cal aclarir que no té cap sentit que un ésser humà mori fruit de la pseudoviolença, perdent el valor més preuat que posseeix. És ben clar que no té massa sentit que les persones siguin esclaves d'una estructura econòmica que elles mateixes han creat, i convertit en eina d'opressió i de dominació. Evidentment, no pot tenir sentit el desig de protegir la vida amb l'amenaça de destruir tot allò que existeix realment. Malgrat tot, l'esperança és possible.

L'ésser humà pot trobar sentit en la

seva vida. Cal fer palesa, en primer lloc, la pròpia existència, tal com és. L'existir assoleix el seu sentit ple en la dinàmica de l'afecte: estimar i ser estimat. Només des d'aquí, la lectura de la realitat adquireix matisos nous, malgrat que això no soluciona encara la manca de sentit de moltes de les experiències que, inexorablement, hem de viure. Però només així podrem plantejar-nos la recerca d'una resposta definitiva als nostres desigs d'esperança.

Trobarem les solucions urgents, necessàries i eficaces als problemes de l'actualitat, si creiem que el marc global de la nostra realitat present pot convergir cap a una configuració social més joiosa i solidària, i si posem tot el

nostre esforç perquè succeeixi així. Construïm-la, científicament i seriosa, amb "realisme existencial"; possibilitem les condicions necessàries perquè arribi. Serà la millor manera de motivar la realització de les solucions que calen per al present. Probablement aconseguirem, d'aquesta manera, donar sentit a la nostra esperança, o dit altrament, des d'aquesta esperança recuperarem el sentit del nostre present.

I podrem afirmar que, malgrat les expectatives poc favorables de la nostra realitat desconcertant, l'esperança és possible.

Francesc Viñas
de l'Àmbit Maria Corral

EL COLLSACABRA VISCUT

RECORDS DE QUAN ESCRIVIA EL COLLSACABRA

Fou una obra de joventut i de convallescència. Més tard, em penso que ja no hauria tingut temps de fer-la, perquè calia escriure-la a poc a poc, com qui camina ara un pas ara un altre i de tant en tant s'hi pensa. Fou, en efecte, un llibre "caminat" i una conseqüència d'haver viscut, uns quants anys abans, en repòs en els mateixos llocs. Un repòs forçat per la malaltia però que feia feliç si se sabia omplir de voluntat de viure. Així vaig escriure aquell llibret, *El Collsacabra*, un tribut impremeditat però encara més real, a les terres que em varen veure renèixer.

Avui és un llibre que els col·leccionistes i els bibliòfils tenen per rar, perquè no circula gaire. La persona que em va empènyer a fer-lo i que el va editar, volia una edició restringida, per als afeccionats i els entesos. Un llibre-objecte que en la seva elaboració fos digne de la tradició —refermada durant la postguerra per salvar, en petit, la dificultat de la censura—, de la bibliofília catalana. De la raresa de l'obra en dona fe la justificació del tiratge, inscrita amb orgull a tota pàgina després de la portada: "Aquesta edició, —diu— orna da amb vint-i-tres aiguaforts de Joan Barbarà, comprèn cinquanta-cinc exemplars numerats, en paper de fil Guarro, que es destinen a l'autor i als

seus amics. —Els exemplars de l'1 al 15 inclusivament, van acompanyats d'una de les planxes. Han estat impresos, a més, diversos exemplars de col·laborador. —Tota altra planxa ha estat destruïda. — Fou impresa per S. Salvador i Cots, de Barcelona". Aquest nombre limitadíssim d'exemplars, la cura amb què es féu l'edició i el seu cost expliquen que encara fa poc, al cap de més de vint-i-cinc anys —el llibre sortí el 1956—, algú se'l fotocopiés per tal de

tenir-ne constància.

Tanmateix, no em sap greu que les coses hagin anat així: que el llibre s'hagi pogut mantenir en una situació semblant a la clandestinitat pràctica en què va néixer, i que sigui un llibre gairebé secret. Perquè sempre fou un llibre íntim, tractat amb amistat i de l'amistat, el sentiment que m'omplia a vessar en aquells anys, abans de l'amor i del matrimoni. Els noms dels amics encapçalen diversos capítols, i tots ells

